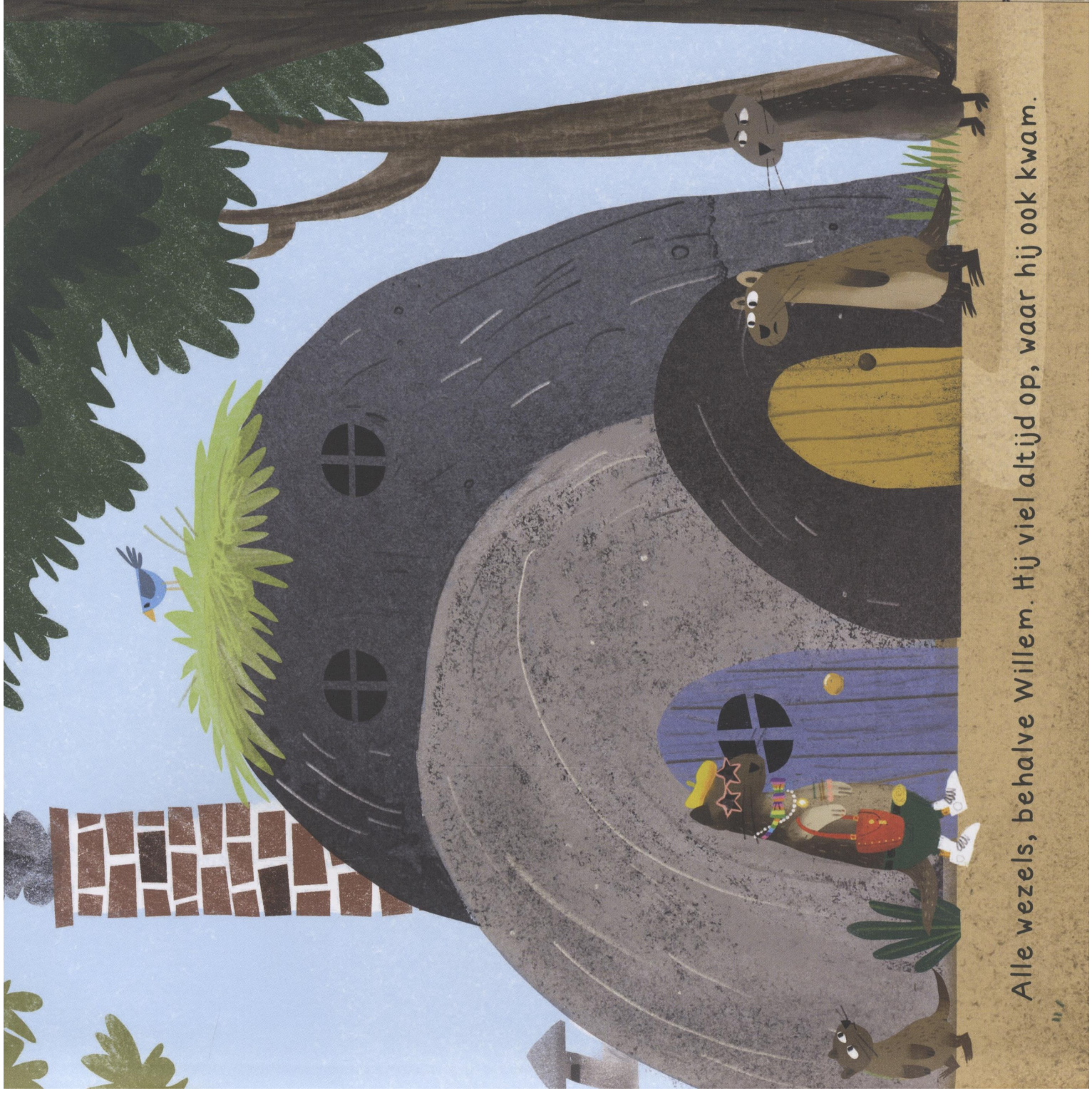

Alle wezels in het Snorrenbos hielden zich keurig aan de regels.

Alle wezels, behalve Willem. Hij viel altijd op, waar hij ook kwam.

De andere wezels konden er niet tegen dat iemand zo anders was.
Waarom kon Willem niet 'normaal' zijn, zoals iedereen?

Op een dag waren ze het helemaal zat. Ze bedachten een plan om in actie te komen tegen die wezel die zo anders durfde te zijn.

Hij viel zijn papa huilend in de armen.
Normaal lachte hij altijd, maar nu snikte hij zachtjes.

Willem veegde zijn tranen af en stopte al zijn kleren in een kist.

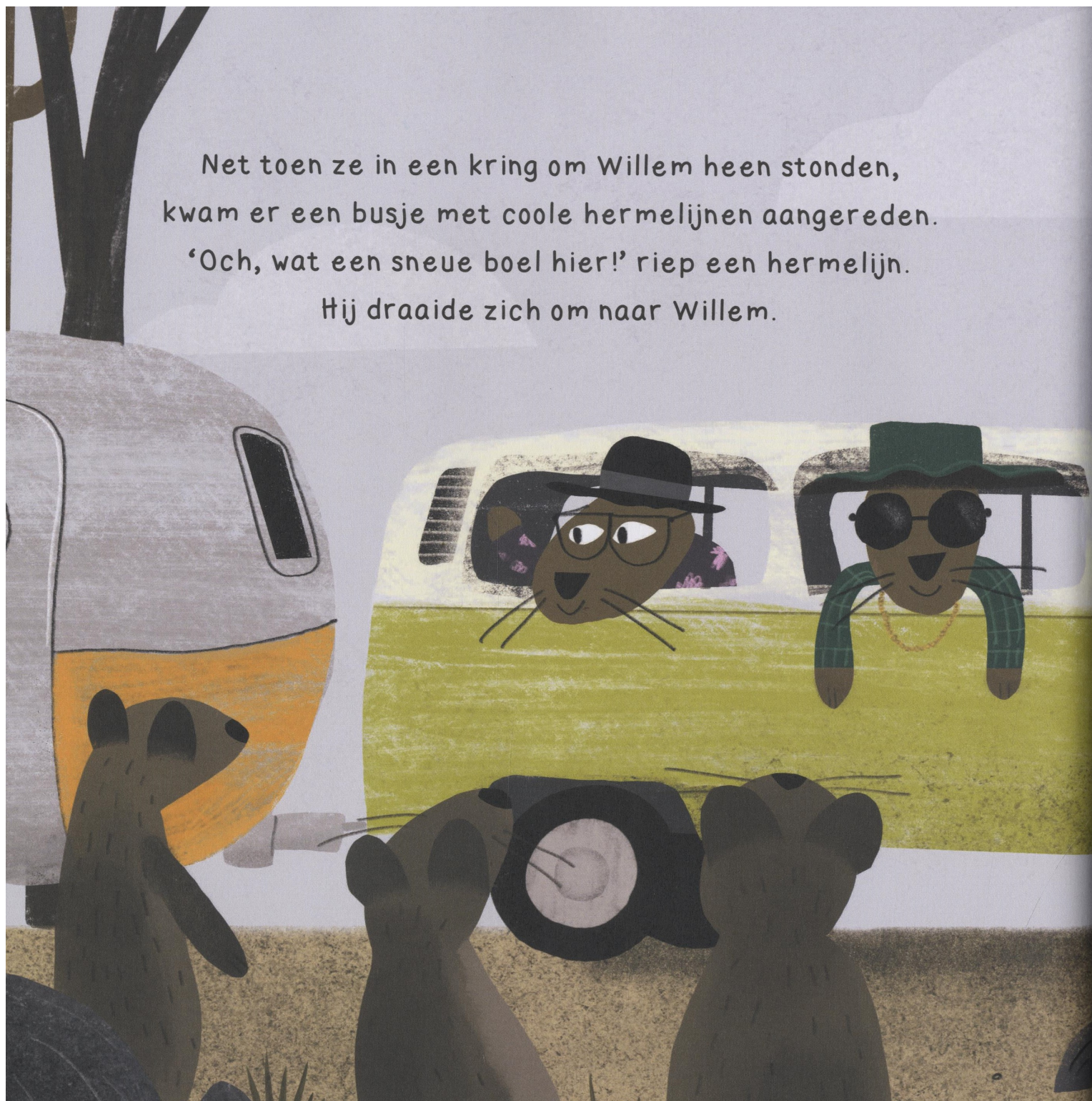
Papa had hem nog nooit zo ongelukkig gezien.

‘Mijn mooie, lieve Willem,’ fluisterde hij,

‘je bent perfect, gewoon zoals je bent.’

Net toen ze in een kring om Willem heen stonden,
kwam er een busje met coole hermelijnen aangereden.
'Och, wat een sneue boel hier!' riep een hermelijn.
Hij draaide zich om naar Willem.

‘Wat doet een fantastische wezel als jij op zo’n saaie plek?!’
De wezels van het Snorrenbos waren opeens helemaal niet stoer meer.
Ze voelden zich heel dom en wisten niet wat ze moesten zeggen.

Willem was juist dolgelukkig.

De wezels keken vol bewondering naar Willems kleren.
Papa besloot iedereen een eigen outfit te geven.
Hij hoopte dat ze Willem beter zouden begrijpen als ze
zijn kleren aanhadden.

